

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Z. V.**, bytem M. t. 49, O., zastoupený Mgr. Štěpánem Řiháčkem, advokátem se sídlem Pionýrská 15, Brno, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně**, se sídlem Moravské náměstí 1, Brno, za účasti Ing. J. V., bytem U L. 17, T., zastoupené JUDr. Jiřím Juříčkem, advokátem se sídlem Údolní 5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Brně ze dne 17.2.2015, sp. zn. ZKI BR–O–169/930/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Brně ze dne 17.2.2015, sp. zn. ZKI BR– O –169/930/2014, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrálního pracoviště Brno-venkov, ze dne 5.11.2014, č.j. OR-202/2013-703.

I. Podstata věci

Katastrálního úřad pro Jihomoravský kraj, Katastrálního pracoviště Brno-venkov (dále jen „katastrální úřad“), rozhodnutím ze dne 5.11.2014 podle § 36 odst. 4 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“), vyhověl nesouhlasům žalobce a M. V. s provedením opravy chyby v katastrálním operátu v k.ú. Troubsko, která se týkala hranic a výměr pozemků p.č. 1458/1, 1458/2, 1457/2, 1457/119 a 1457/120.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru věcně shodnému jako katastrální úřad.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že v roce 1995 koupil spolu s manželkou pozemek zjednodušené evidence (ZE) 230/2PK o výměře 2083 m² v k.ú. Troubsko. Z tohoto pozemku byla později oddělena část označená jako parcela KN 1457/78 o výměře 68 m² a KN 1457/88 o výměře 1283 m². Tyto pozemky byly prodány. Ve vlastnictví žalobce a jeho manželky zůstala parcela 1457/2 o výměře 351 m² a zbytková parcela ZE 230/2 o výměře 381 m² (celkem tedy 732 m²). Po převodu katastrální mapy do digitální podoby parcela ZE 230/2 zanikla a byly doplněny pozemky p.č. 1457/120 o výměře 33 m² a 1457/132 o výměře 76 m². Dále byla přepočtem snížena výměra u parcely 1457/2 o 2 m² (na 349 m²). Po digitalizaci tak výměra pozemků ve vlastnictví žalobce a jeho manželky činí 446 m² (namísto 732 m²).

Žalovaný rozdíl vysvětluje mj. technicko-hospodářským mapováním (dále též „THM“), které mělo v k.ú. Troubsko proběhnout v roce 1975-1979. Žalobce však poukazuje na to, že vlastník předmětného pozemku (230/2PK) M. V. se místního šetření nezúčastnila a není ani zřejmé, že by k němu byla přizvána. Podle žalobce není ze zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, zřejmé, že by nepřítomnost vlastníka pozemku mohla zhojit přítomnost pouhého uživatele (JZD Bobrava). K provedení THM tedy nelze podle žalobce přihlížet (nemůže být podkladem napadeného rozhodnutí).

Žalobce také poukazuje na to, že hranice pozemku 230/2 v rámci THM nebyly označeny a vyšetřeny v celém rozsahu (to je přímo uvedeno v napadeném rozhodnutí), a i proto nemůže být THM podkladem rozhodnutí. Vzhledem k tomu byl pozemek 230/2 nadále evidován zjednodušeným způsobem.

Napadené rozhodnutí se také opírá o geometrický plán č. 142-105-023-7 ze dne 6.1.1978, který na výsledky místního šetření z roku 1975 nenavázal (to potvrzuje i žalovaný v napadeném rozhodnutí). Na základě tohoto geometrického plánu byl do evidence nemovitostí zapsán rodinný dům na pozemku p.č. 1458/3. Zápisem geometrického plánu do operátu došlo k rozšíření pozemku p.č. 1458/2, aniž by to bylo opřeno o jakoukoli listinu (to plyne z rozhodnutí katastrálního úřadu ze dne 18.3.2014), hranice původního pozemku 231/1 byla posunuta v neprospěch původního pozemku 230/2. Podle žalobce tak nemělo být v dané věci při vyznačení hranice mezi původními pozemky 231/1 a 230/2 z tohoto geometrického plánu vycházeno.

Žalobce má zato, že hranice pozemku 1457/2 měla být vyznačena podle geometrických plánů č. 324-4/93 a č. 422-83/96, které jsou součástí spisu sp.zn. ZKI BR – O – 169/930/2014.

V podané replice žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že THM probíhalo v souladu se směrnicí č. S-4/7-1969 pro technickohospodářské mapování Českého úřadu geodetického a kartografického v Praze ze dne 26.6.1969, neboť se místního šetření dne 14.4.1975 neúčastnili všichni vlastníci či uživatelé pozemků. Podle žalobce tak plyne z protokolu č. 50 o tomto místním šetření, kde není uveden podpis vlastníků pozemků 230/2 a 231/1. A. B. ani J. S. se místního šetření neúčastnili a nebyli ani nikým zastoupeni. Podle žalobce ještě v roce 1981 nebylo posunutí hranice podle THM z roku 1975 zapsáno (jak plyne z geometrického plánu z tohoto roku č. 143-482-027/81).

Z výše uvedených důvodů se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření poukazuje na to, že velikost výměry pozemku vyplývá z jeho geometrického určení (§ 2 písm. g/ katastrálního zákona). Geometrické určení pozemku PK 230/2 bylo částečně upřesněno výsledkem THM v roce 1975 a výsledky zeměměřických činností spojených se zhotovením geometrických plánů č. 24-4/93 a 422-83/96. THM podle žalovaného probíhalo v souladu s tehdejší právní úpravou, přičemž M. V. nebyla v evidenci vedena jako vlastník či uživatel pozemku. Hranice pozemku 230/2 nebyla v terénu znatelná v celém rozsahu, a proto nemohla být v celém rozsahu označena a vyšetřena. Nesouhlasí se žalobcem ani v tom, že by se napadené rozhodnutí opíralo o geometrický plán č. 142-1050-023-7 ze dne 6.1.1978.

Naopak v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že zhotovitel tohoto geometrického plánu pochybil, neboť nenavázal na provedené THM.

Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Krajský soud již o žalobě jednou rozhodoval a napadené rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 9.11.2016, č.j. 62A 70/2015-88, zrušil. Dospěl totiž k závěru, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Shledaná nepřezkoumatelnost však nezabránila soudu posoudit i zákonnost napadeného rozhodnutí v rámci uplatněných žalobních bodů.

Tento rozsudek krajského soudu byl ale rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20.7.2017, č.j. 2 As 317/2016-42, zrušen. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Dále se vyjádřil i k věci samé a zevrubně vypořádal téměř veškeré uplatněné žalobní body.

Krajský soud proto o žalobě rozhodoval znovu. Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování odvolacího orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. Byl přitom v souladu s § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku (vzhledem k tomu vypořádání žalobních bodů, které provedl Nejvyšší správní soud, převzal krajský soud do svého odůvodnění, aniž by je jakkoli měnil či parafrázoval – to by bylo nadbytečné); rozhodoval přitom bez jednání za splnění podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce se domáhal opravy chyby v katastrálním operátu, a to umístěním parcel č. 1457/120 a 1457/132 v historických hranicích zbytku parcely č. 230/2 PK a navýšením celkové výměry parcel o 273 m². Katastrální úřad na základě návrhu stěžovatele provedl opravu v katastrálním operátu, již došlo k navýšení celkové výměry parcel žalobce o 191 m². Žalobce se nicméně domníval, že výměra jeho pozemků stále činí o 82 m² více, proto proti provedené opravě vznesl nesouhlas. Proti provedené opravě uplatnil nesouhlas i M. V., vlastník sousedních pozemků. Katastrální úřad na základě podaných nesouhlasů zahájil správní řízení dle § 36 odst. 4 katastrálního zákona a rozhodnutím ze dne 5.11.2014 nesouhlasům vyhověl, neboť dospěl k závěru, že provedená oprava byla chybná, a

údaje katastrálního operátu změnil tak, že je navrátí do stavu před provedenou opravou.

Oprava údajů katastrálního operátu provedená na základě neměřického záznamu č. 1364 spočívala ve vytvoření nových parcel č. 1458/7 o výměře 125 m², č. 1458/8 o výměře 141 m² a č. 1458/9 o výměře 61 m², přičemž u parcel č. 1458/7 a 1458/9 bylo zapsáno vlastnické právo žalobce a osoby zúčastněné na řízení a u parcely č. 1458/8 vlastnické právo M. V. a D. V. Dále byla změněna výměra parcel č. 1458/1 (snížení o 125 m²), č. 1458/2 (snížení o 202 m²), č. 1457/120 (zvýšení o 5 m²) a č. 1457/119 (snížení o 5 m²). Rozhodnutím ze dne 5. 11. 2014 katastrální úřad zrušil parcely č. 1458/7, 1458/8 a 1458/9, které byly nově vytvořeny opravou na základě neměřického záznamu č. 1364. Výměru některých parcel zvýšil, a to parcelu č. 1458/1 o 125 m², parcelu č. 1458/2 o 214 m², parcelu č. 1457/119 o 6 m², a naopak výměru parcel č. 1457/2 a č. 1457/120 snížil o 12 m², resp. 6 m². Oproti stavu před žalobcovou žádostí o opravu byla pouze navýšena výměra parcely č. 1458/2 o 12 m², o které byla snížena výměra parcely č. 1457/2, a výměra parcely č. 1457/199 o 6 m², o které byla snížena výměra parcely č. 1457/120. Oproti stavu před provedenou opravou tedy došlo k posunu západní hranice žalobcových parcel č. 1457/2 a 1457/120, čímž došlo k celkovému snížení výměry parcel žalobce o 18 m².

Podle § 2 odst. 1 písm. f) katastrálního zákona je polohovým určením nemovitosti a katastrálního území určení jejich polohy ve vztahu k ostatním nemovitostem a katastrálním územím.

Podle § 2 odst. 1 písm. g) téhož zákona je výměrou parcely vyjádření plošného obsahu průmětu pozemku do zobrazovací roviny v plošných metrických jednotkách; velikost výměry vyplývá z geometrického určení pozemku a zaokrouhluje se na celé čtvereční metry; výměra parcely je evidována s přesností danou metodami, kterými byla zjištěna, přičemž jejím zpřesněním nejsou dotčena práva k pozemku.

Podle § 36 odst. 1 katastrálního zákona na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím právním předpisem.

Podle § 36 odst. 2 katastrálního zákona opravu na základě návrhu podle odstavce 1 provede katastrální úřad do 30 dnů, ve zvlášť odůvodněných případech do 60 dnů, ode dne doručení návrhu.

Podle § 36 odst. 3 katastrálního zákona oznámení o provedené opravě nebo o tom, že opravu na návrh neprovedl, protože se nejedná o chybu, doručí katastrální úřad vlastníkovi a jinému oprávněnému. Současně je poučí o možnosti postupu podle

odstavce 4 (podle tohoto odstavce sdělí-li do 30 dnů od doručení oznámení vlastník nebo jiný oprávněný katastrálnímu úřadu, že s provedenou opravou nebo s tím, že se nejedná o chybu, nesouhlasí, vydá katastrální úřad rozhodnutí ve věci).

Podrobnější podmínky a postup upravuje vyhláška č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška), ve znění pozdějších předpisů, která v § 44 odst. 2 uvádí, že chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, a to geometrické a polohové určení, číslo parcely, údaj o právu, upozornění, druh pozemku, způsob ochrany nemovitosti, způsob využití nemovitosti, údaj o budově včetně údaje o její dočasnosti, údaj o jednotce, cenový údaj a údaj pro daňové účely katastrální úřad opraví na základě původního výsledku zeměměřické činnosti nebo listiny, která byla podkladem pro zápis tohoto údaje do katastru, a v případě chyby vzniklé zřejmým omylem při obnově katastrálního operátu i na základě výsledků zjišťování hranic. Podle odstavce 3 chybné geometrické a polohové určení, které vzniklo nepřesností při podrobném měření a zobrazení předmětu měření v katastrální mapě, nejde-li o případy podle odstavce 2, opraví katastrální úřad na základě a) výsledku zeměměřických činností, který je využíván pro vyznačení příslušného předmětu polohopisu do katastrální mapy, a b) písemného prohlášení vlastníků pozemků, že hranice pozemků nebyla jimi měněna, není sporná ani nebyla zpochybněna. Podle odstavce 5 chybné určení výměry parcely opraví katastrální úřad podle platného geometrického určení.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku, chyby v katastrálním operátu lze dělit podle způsobu jejich vzniku na chyby údajů katastrálního operátu (tj. geometrické a polohové určení, číslo parcely, údaj o právu, upozornění, druh pozemku, způsob ochrany nemovitosti, způsob využití nemovitosti, údaj o budově včetně údaje o její dočasnosti, údaj o jednotce, cenový údaj a údaj pro daňové účely) vzniklé zřejmým omylem při vedení a obnově katastru a chyby geometrického a polohového určení vzniklé nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím právním předpisem.

Významem neurčitého pojmu „zřejmý omyl“ ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 – 103. Dospěl k závěru, že může jít jak o omyl týkající se skutkových okolností (např. chyby v psaní, počítání, opomenutí zapsání údajů v podkladové listině obsažených), tak o omyl právní (např. zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené zákonem). Je však charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. V rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 187/2012 – 31, se Nejvyšší správní soud k povaze omylu vyjádřil tak, že „omyl musí být zřejmý, tj. jednoznačně seznatelný“. Pokud kdokoli namítá existenci chyby, která je nejasná nebo sporná, může se ochrany svých práv domoci především u civilních soudů, například cestou žaloby na určení existence jím tvrzeného práva. V nedávném

rozsudku ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 307/2016 – 38, Nejvyšší správní soud shrnul, že o omyl zřejmý se jedná pouze v případě, že je chyba v katastru naprosto evidentní. Chyby v katastru, k jejichž zjištění se katastrální úřad neobejde bez podrobného zkoumání právní a skutkové stránky případu, nejsou způsobeny zřejmým omylem.

Žalobce se žádostí o opravu údajů katastrálního operátu domáhal umístění parcel č. 1457/120 a 1457/132 v historických hranicích zbytku parcely č. 230/2 PK a navýšení celkové výměry parcel o 273 m². Ve svém nesouhlasu s provedenou opravou žalobce uvedl, že předchozím vytvořením parcely č. 1457/132 byla z parcely č. 230/2 oddělena část o výměře 76 m². Dále nesouhlasil s tím, že hranice pozemku parc. č. 230/2 nebyly zaměřeny v terénu, a poukázal na geometrický plán č. 324 – 4/93 ze dne 27. 4. 1993, který nechal zhotovit a při jehož tvorbě byly hranice údajně vytyčeny. Dále namítal, že zbytek parcely č. 230/2 o výměře 381 m² byl neoprávněně zapsán jako parcely č. 1458/8, 1458/3, 1458/2 a 1458/1. V odvolání namítal, že v roce 1978 nebylo provedeno vypořádání oddělení části f2 o výměře 45 m² z parcely č. 230/2, která byla sloučena do nového pozemku označeného jako parcela č. 231/3, a že (sousední) stavební pozemky byly chybně zaměřeny. Navýšení výměry parcely č. 1458/1 tak bylo dle žalobce provedeno protiprávně, přičemž se „jednalo o záměr nikoli o omyl“. Žalobce se rovněž domáhal nového zaměření původních hranic pozemku parc. č. 230/2 přímo v terénu. V žalobě žalobce namítal, že provedenou digitalizací byl bez jakéhokoli právního titulu ochuzen o 286 m² pozemků. Dále v žalobě zpochybnil geometrický plán z roku 1978 a brojil proti neoprávněnému rozšíření pozemku parc. č. 1458/2.

Podle Nejvyššího správního soudu z výše uvedeného vyplývá, že skutečné polohové a geometrické určení pozemků žalobce parc. č. 1457/120, 1457/132 a 1457/2 je sporné. Žalobce má za to, že v minulosti došlo k řadě úkonů, jimiž byla hranice jeho pozemků neoprávněně pozměněna, a tím snížena i celková výměra jeho pozemků. Vlastník sousedních pozemků, M. V., s žalobcovými tvrzeními ohledně průběhu hranice pozemku nesouhlasí. Nejedná se tak o chybu vzniklou zřejmým omylem ani nepřesností při měření, zobrazení v katastrální mapě či při výpočtu výměry parcely, nýbrž o spor ohledně faktického průběhu hranice pozemku. V řízení před správními orgány ani před krajským soudem žalobce žádné argumenty pro to, že chybné údaje vznikly zřejmým omylem, nepředložil, naopak několikrát výslovně uvedl, že se ze strany správních orgánů nejednalo o omyl, nýbrž o záměr. Nedostál proto své povinnosti tvrdit, že se jedná o chybu ve smyslu § 36 odst. 1 katastrálního zákona. Za situace, kdy skutečný průběh hranice byl mezi vlastníky sporný, nebylo možné provést opravu údajů katastrálního operátu dle § 36 katastrálního zákona, nýbrž bylo třeba obrátit se s danou otázkou na civilní soudy.

Katastrální úřad tedy neměl žádosti o opravu chybných údajů v katastrálním operátu vyhovět. V posuzovaném řízení však správní orgán nejprve opravu provedl. Na základě nesouhlasu podaného žalobcem a M. V. následně dospěl k závěru, že

provedená oprava byla chybná, neboť nerespektovala závazné výsledky obnovy katastrálního operátu novým mapováním z let 1975 – 1979. Rozhodnutím ze dne 5. 11. 2014 katastrální úřad údaje katastrálního operátu změnil tak, že je navrátil do stavu před provedenou opravou s výjimkou snížení výměry žalobcových parcel o 18 m² v důsledku nepatrného posunu západní hranice žalobcových parcel č. 1457/2 a 1457/120.

Katastrální úřad tedy svůj vadný postup v prvotní fázi opravy údajů katastrálního operátu, kdy žádosti o opravu vyhověl, i když tak učinit neměl, neboť se nejednalo o chybu ve smyslu § 36 odst. 1 katastrálního operátu, napravit ve druhé fázi řízení dle § 36 odst. 4 katastrálního zákona. Podle zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu je tento postup v souladu se zákonem, neboť postup při opravě chyb katastrálního operátu je rozštěpen na dvě fáze. Nejprve je správním orgánem oprava fakticky provedena a pouze v případě podání nesouhlasu je zahájeno formální řízení, ve kterém je správnost předchozího postupu přezkoumána. Je tedy zcela v souladu se zákonnou úpravou i jejím účelem, že během formálního řízení o provedené opravě, kdy je dána možnost ostatním vlastníkům pozemků vyjádřit se k provedené opravě, je tato oprava shledána vadnou. Ačkoli katastrální úřad chybně jako důvod změny opravených údajů uvedl nesoulad s výsledky obnovy katastrálního operátu novým mapováním z let 1975 – 1979, žalovaný tuto vadu napravit, neboť v napadeném rozhodnutí uvedl, že se nejedná o chybu ve smyslu § 36 odst. 1 katastrálního zákona.

Pokud jde o snížení výměry žalobcových pozemků o 18 m², Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku upozornil, že pro opravu chyby geometrického a polohového určení vzniklou nepřesným měřením, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel je předně podstatné, zda byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem. Dle napadeného rozhodnutí je mezní odchylka pro výměru parcely č. 230/2 PK dána hodnotou 111 m², přičemž žalobce tuto skutečnost nijak nezpochybňuje. V daném případě tedy nebyly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem, nejedná se proto o chybu v katastrálním operátu, nýbrž pouze o zpřesnění výměry. Katastrálnímu úřadu je sice třeba vytknout, že ve druhé fázi řízení dle § 36 katastrálního zákona provedl změnu údajů z úřední povinnosti, a tím zbavil dotčené vlastníky pozemků možnosti podat proti opravě nesouhlas, provedená změna však byla přezkoumána v rámci odvolacího řízení. Nadto se vůbec vzhledem k nepřekročení mezních odchylek nejednalo o změnu, kterou by bylo třeba posuzovat v rámci správního řízení. Předmětným postupem tak nemohl být žalobce zasažen na svých právech.

Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku neshledal ani žádné rozpory v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z posuzovaného případu totiž vyplývá, že parcela č. 230/2 PK tvořila součást většího půdního celku, který byl užíván socialistickou organizací JZD Bobrava Moravany. Vyšetřeny byly pouze ty části hranice pozemku, které sousedily s pozemky v užívání fyzických osob (např. pozemek

parc. č. 231/1, nyní parcela č. 1458/2). Tyto části pak byly při místním šetření vyšetřeny tak, jak byly dotčenými osobami (vlastníky či uživateli) užívány a respektovány. Toto konstatování však nic nemění na tom, že zbylé části hranice pozemku parc. č. 230/2 PK vůbec vyšetřeny nebyly.

Pokud se žalobce dovolává toho, že provedené THM nemůže být podkladem řízení, neboť se ho neúčastnili všichni vlastníci dotčených pozemků, přičemž neúčast vlastníka nelze nahradit účastí uživatele, lze mu přisvědčit jen zčásti. Je totiž třeba souhlasit se žalovaným, že v rozhodné době účinný zákon o evidenci nemovitostí, v § 8 odst. 1 písm. b) stanovil, že místní národní výbory vyhlášují v obcích příslušná opatření orgánů geodézie, jako konání místního šetření, k němuž vysílají své zástupce, a zajišťují účast vlastníků a uživatelů. Podle § 8 odst. 2 tohoto zákona však neúčast vlastníků nebo uživatelů při těchto opatřeních není překážkou jejich provedení.

Byť tedy v obecné rovině nelze neúčast vlastníka dotčeného pozemku nahradit účastí uživatele tohoto pozemku, neboť při místním šetření mají být přítomni jak vlastníci, tak uživatelé dotčených pozemků, samotná neúčast vlastníka (či uživatele) dotčených pozemků na místním šetření nebrání provedení opatření orgánů geodézie. Je však třeba odlišovat situaci, kdy se vlastník či uživatel pozemku místního šetření nezúčastní, přestože byl o jeho konání řádně uvědomen a k místnímu šetření přizván, od situace, kdy příslušný orgán vlastníka (či uživatele) dotčeného pozemku o konání místního šetření vůbec neinformuje. Naposled uvedený postup by jistě nebyl postupem souladným se zákonem o evidenci nemovitostí, konkrétně s jeho § 8 odst. 1 písm. b), neboť nebyl splněn požadavek, aby místní národní výbor zajistil účast vlastníků (a uživatelů dotčených pozemků).

V daném případě však Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku zdůraznil, že vzhledem k tomu, že je průběh hranice mezi vlastníky pozemků sporný, je o něm s konečnou platností oprávněn rozhodnout jen civilní soud v nalézacím řízení k návrhu některého z vlastníků. Katastrální úřad opravu chyby provést nemůže, byť by bylo možné před katastrálním úřadem věrohodně prokázat, že hranice byla na základě proběhlých obnov katastrálního operátu zakreslena nesprávně. V situaci, kdy je předmětná hranice sporná, je jakékoliv prověřování postupu zeměměřických a katastrálních orgánů při obnově nadbytečné, neboť katastrální úřad (ani žalovaný) nemohou o průběhu hranice rozhodnout (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.4.2013, č.j. 7 As 131/2012 - 32). Ani tato námitka tedy není důvodná.

Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že by se napadené rozhodnutí opíralo o geometrický plán č. 142-105-023-7 ze dne 6.1.1978, který na výsledky místního šetření z roku 1975 nenavázal. Skutečnost, že je v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmíněna existence tohoto geometrického plánu, neznamená, že se o něj napadené rozhodnutí „opírá“. Naopak v odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že tento geometrický plán na výsledky místního šetření z roku 1975 nenavázal (str. 5) a

zároveň je zde opakovaně zdůrazněno, že napadené rozhodnutí vychází právě z provedeného THM.

V. Závěr

Zdejší soud ve shodě s Nejvyšším správním soudem závěrem uvádí, že rozumí žalobcovu rozhořčení nad nepřesnostmi v evidování vlastnických vztahů k půdě, které jsou jako dědictví totální neúcty k soukromému vlastnictví během čtyřicetileté vlády komunistického režimu stále pocíťovány. Nicméně spory o průběh vlastnické hranice nemohou být řešeny katastrálním úřadem, jelikož se jedná ve své podstatě o spor o vlastnictví. Jeho řešení náleží do kompetence obecného soudu, který jediný o něm může rozhodnout v občanském soudním řízení. Žalobce měl nadto možnost podat proti obnově katastrálního operátu v letech 2007 – 2008 námitky. Pokud tak neučinil a opravy průběhu hranice se domáhal až v roce 2013, bylo by mu možno vyhovět pouze za předpokladu, že by vlastníci dotčených pozemků s takovým postupem souhlasili. To však, jak již bylo několikrát zdůrazněno, v posuzovaném případě nenastalo.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou další vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Vzhledem k tomu soud žalobu je nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 a § 110 odst. 3 s.ř.s. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 Afs 15/2012 – 102, tak učinil jedním výrokem.

Žalobce ve věci nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani řízení o kasační stížnosti. To by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. října 2017

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu